

FALI ÓRA

Vándoroltam, messze jártam
A zsibongó nagyvilágban,
Hol annyi vágy, annyi remény összedül...
Szegény öreg édesanyám,
Életének alkonyatán
Kunyhójában árván maradt, egyedül!

Bús magányban, elhagyatva
Tar volt minden gondolatja,
Mint az őszi pusztuláskor a mező...
Nem bólított virág rája,
Csak a kóró száraz ága
S fejfáival csak a dombi temető.

Sóhajtás volt fekete-kelte,
Feketébe járt a lelke,
Mint halottat, mindig engem gyászola...
Nem volt, aki pártját fogja,
Csak a kicsi görbe botja:
Alkonyának ez volt minden gyámola.

Mikor az éj sötét szárnya
Ráborult a fehér házra:
Még árvább lett, legárvább az ég alatt!
Ha az a kis fali óra
Ágya fölött nem lett vóna:
Süket csöndben tán szíve is megszakad!

Hogy hallgatta, hogy figyelte!
Amit gondolt, azt ketyegte:
„Múlik, múlik, sebesen száll az idő...
Hull a csillag... Hull a rózsa...
Hull a szív is a koporsóba...
Köröskörül a föld egy nagy szemfedő...”

Óra, óra, mit ketyegsz már!
Az a bús szív nem figyel már!
Sír ölében alszik a domboldalon,
Csak temesd az időt, rózsát!
Csak ketyegd a mulandóság
Örök dalát... most már majd én hallgatom!